

မြသန်းတင်

လေလွင့်သူ

J.D.
SALINGER
THE CATCHER
IN THE RYE

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဂျေ ဒီ ဆလင်းဂျား ရေးတဲ့ "ဂျုံခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ" The Catcher in the Rye ဆိုတဲ့ ဒီဝတ္ထုကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတာ ကြာပြီ။ ကြာဆို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် တစ်ဝိုက်လောက် ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဒီစာအုပ်ကလေးကို တွေ့ပုံနှင့် ဖတ်မိပုံကလဲ နည်းနည်းဆန်းပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်နှင့် ၂၇ လမ်းထောင့် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ချရောင်းနေတဲ့ ကုလား စာအုပ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်မိတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်က သေးသေးကလေးပါ။ သူ ခင်းထားတဲ့ နေရာက ဖျာတစ်နေရာစာလောက်ရှိပြီး ခင်းထားတဲ့ စာအုပ်အရေအတွက်ကလဲ သုံးလေးဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒီတင် စာအုပ်တွေကို ဟိုလျှောက်လှန် ဒီလျှောက်လှန် လုပ်ရင်းနှင့် အဲဒီစာအုပ်ကို သွားတွေ့တာပဲ။ အဲဒီ စာရေးဆရာကို ကျွန်တော်တစ်ခါမှ လဲ မကြားဖူးဘူး။ တစ်ခါမှ လဲ မဖတ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်နာမည်က "ဂျုံခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ" ဆိုတော့ နည်းနည်း ဆန်းနေတယ်။ အဖုံးကလဲ ကောင်လေးတစ်ယောက် သားရေသေတ္တာကလေး လက်မှာ ဆွဲလို့ ။ အဖုံးမှာ ရေးထားတာက ၁၆ နှစ် အရွယ် လူငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတဲ့ ။ "ဤစာအုပ်ကို ဖတ်၍ အလန့်တကြား ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်၊ ရယ်ကောင်း ရယ်ရမည်၊ ရင်နင့်အောင် ခံစားရကောင်း ခံစားရမည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်သည် မှာ ကား သေချာသည် " လို့ ရေးထား

တယ်။ ဒီတင် နာမည်နဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတယ် ။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဝတ္ထု လောကမှာ ပြားခြောက်ဆယ်တန် ဝတ္ထုကလေးတွေ ခေတ်စား နေတဲ့ အတွက် မှီးပြီး ရေးသင့်ရင် ရေးရအောင်ဆိုပြီး အဲဒီစာအုပ်လေးကို ဈေး မဆစ်ဘဲနှင့် ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့တယ်။ ဈေးနှုန်းကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ။ စာ အုပ်ဟောင်းဈေး တစ်အုပ်မှ တစ်မတ်ရယ်။ ဒီတုန်းက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ဖိုး ဆိုပါတော့။

ဒါနှင့် ဝယ် လာပြီး ပစ်ထားလိုက်သေးတယ်။ ရုတ်တရက် မဖတ်ဖြစ် သေးဘူး။ နာမည်ကလေး ဆန်းပြီး ၁၆ နှစ် အရွယ် ကောင်လေးတစ် ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ခပ်ပေါပေါ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကပဲ နေမှာ လို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်။ စာအုပ်ရဲ့ နောက်ကျောဖုံးမှာ လဲ "စာပေလော ကကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားစေမည့် စာပေ ဥက္ကောဋ္ဌေးယျ ဖြစ်မှုကြီး တစ်ရပ်၊ ယခုနှစ်များ အတွင်း အထူးခြားဆုံး စာအုပ် တစ်အုပ် ၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ လိုက်လံရှာဖွေလိုသော အသက် ၁၆ နှစ်ရွယ် ဟိုလဒ် ကောဖီး၏ ဇာတ်လမ်း၊ သူ့ ဘဝတွင် နားမလည်သော အခြေအနေများ ကို ကြုံတွေ့ရသည့် အခါတွင် နယူးရော့ မြေအောက်လောကသို့ ၄၈ နာ ရီကြာ ရောက်သွားသည့် လူငယ်လေး တစ်ဦး၊ ပထမ စာမျက်နှာကို ဖတ် လိုက်သည် နှင့် သူနှင့်အတူ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ခပ်ရမ်းရမ်း စွန့် စားခန်း ပြီးဆုံးသွားသည် အထိ လက်ကမချနိုင်သော စာအုပ်၊ ဖတ်ရင်း ရယ်ရမည်လော ငိုရမည်လော ဆိုသည် ကို မဝေခွဲနိုင် ဖြစ်ရသည် " လို့ ရေးထားတယ်။

ဒီအညွှန်းကို ဖတ်ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော် မဖတ်ဖြစ်သေးဘူး။ စာအုပ် တွေမှာ ဒီလိုပဲ ရေးကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သာမန် ရေးရိုးရေးစဉ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့တာက စာအုပ်ရဲ့ နာမ

ည်နှင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားပြီး ဝယ်လာတာ။ စာရေးဆရာကလဲ ကိုယ်တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးသေးတဲ့ စာရေးဆရာ။ သူ ဘာရေးမလဲ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် လမ်းသရဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နယူးရော့ မြေအောက်လောကကို ရောက်သွားတယ်။ ဒီလိုနှင့် လူဆိုးကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားမယ်။ ပြီးတော့ နောင်တ ရချင်ရမယ်ပေါ့။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိတယ်။

တစ်နေ့မှာ ပျင်းပျင်းရှိလို့ ကောက်ဖတ်တော့မှ ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်ထင်သလို လမ်းသရဲ အကြောင်းကို ရေးထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး ။ နယူးရော့ မြေအောက်လောက အကြောင်းကို ရေးထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး ။ စာမေးပွဲကျလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ အတွက် အိမ်ကို မပြန်ရဲတဲ့ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ရေးထားတာကို သွားတွေ့ရတယ်။ အိမ်မပြန်ရဲတော့ နယူးရော့မြို့ကြီးထဲမှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံကလေး ကုန်အောင်လျှောက်သွား၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြေးလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းသရဲလဲ မဟုတ်၊ အိမ်ပြေးလဲ မဟုတ်၊ လောကကြီးကို မကျေနပ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့မကျေနပ်ပုံဟာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လောကကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေတာနှင့် တူနေတယ်။ ခုခေတ် လူငယ်တွေ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လောကကြီးကို မကျေနပ်ပုံနှင့် သွားတူ နေတယ်။ နောင်လဲ အဲဒီ အရွယ်မှာ ရှိတဲ့ လူငယ်လေးတွေရဲ့ မကျေနပ်ပုံမျိုးနှင့် သွားတူနေတယ်။ နောက်တော့ အိမ်က မပြေးဖြစ်တော့ဘဲ လောကကို သူသဘောပေါက်သွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောအောင် နေတတ်သွားတယ်။ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှု၊ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ပေါက်ကွဲမှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ မကျေနပ်မှု။

လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝင်မြင့်မှု၊ လူငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအမြင် ပြောင်းမှု၊ ဒါတွေ အားလုံးကို တွေ့နိုင်တယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီဝတ္ထုကို ကြိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ ဖတ်စေချင်လာတယ်။ ဒီတင် မြန်မာပြန်မယ်လို့ အဲဒီတုန်းက စိတ်ကူးခဲ့ တယ်။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်က မျိုးဆက်လူငယ်တွေ လူကြီးဖြစ်သွားပေ မယ့် ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော် မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခု ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ပိုင်း မျိုး ဆက်လူငယ်တွေ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို သွားပြီး သတိရတ ယ်။ ဒီမှာ တင် ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ပြီး ချက်ချင်း မြန်မာ ကောက်ပြန်လိုက်တယ်။

စာရေးဆရာ ဂျေဒီဆလင်းဂျာဟာ ဝတ္ထုတိုတွေကို အရေးများ သော် လည်း စာအုပ်အနေနှင့် သုံးအုပ်ပဲ ထုတ်ဖူးတယ်။ ပထမ စာအုပ်က ခု ကျွန်တော် မြန်မာပြန်တဲ့ "ဂျုံခင်းထဲမှာ လိုက်ဖမ်းသူ" ဆိုတဲ့ စာအုပ်၊ နောက်တစ်အုပ်က "ဖရန်နိုအင်ဇူနီ" Franny and Zooey ဆိုတဲ့ စာအုပ် ။ နောက် တစ်အုပ်က "ထုပ်ကို မြင့်မြင့်တင်ပါ လက်သမား" Raise High the Roof Beam , Carpenters ဆိုတဲ့ စာအုပ်။ ဒီသုံးအုပ်ပဲ ရေးတယ်။ သုံးအုပ်စလုံးဟာ ထူးခြားတဲ့ စာအုပ်တွေချည်းပါပဲ။ ဒီ စာအုပ်ကတော့ အထူးခြားဆုံးလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ဒီစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ တင်ပဲ ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် စာအုပ် စာရင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ တချို့က ဒီစာအုပ်ဟာ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ္တဗေ ဒကို ဖော်ပြတဲ့ စာအုပ်၊ တချို့က ဒီစာအုပ်ဟာ ခုခေတ်စားနေတဲ့ ဘဝပ ဓာန ဝါဒရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ထားတဲ့ စာအုပ်၊ တချို့ကလဲ ဒီစာအုပ်ဟာ လူငယ် ပြုပြင်ရေး စာအုပ်၊ တချို့ကလဲ ဒီစာအုပ်ဟာ အနုပညာ လက်

ရာမြောက်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်း တစ်ပုဒ်လို့ ပြောကြတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက် ထင်ပါတယ်။ အမေရိကန် တိုင်းမဂ္ဂဇင်း က နှစ်ဆယ်ရာစုရဲ့ အကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်ရာကို ရွေးခဲ့ပါတယ်။ နှစ် ဆယ် ရာစုအတွင်း ထွက်သမျှ စာအုပ်အမျိုးမျိုးထဲက ရွေးတာပါ။ အဲဒီ နှစ်ဆယ်ရာစုရဲ့ အကောင်းဆုံး စာအုပ်တွေထဲမှာ ခုစာအုပ်ဟာ တစ်အုပ် အပါအဝင် ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကောင်းသလဲ၊ ဘာတွေ ကောင်းသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်။

စာရေးဆရာဟာ ၁၉၁၉ ခုနှစ်မှာ မွေးလို့ ခုအချိန်မှာ အသက် ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ ဒီစာအုပ်ကို ရေးတုန်းက အသက်လေးဆယ် ကျော်လောက်မှာ ရေးမယ်ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝတ္ထုကို ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးရဲ့ စကား၊ အဲဒီအတွေး၊ အဲဒီခံစားချက်နှင့် ရေး ထားပါတယ်။ ဒါဟာလဲ ဒီစာအုပ်ရဲ့ ထူးခြားချက် တစ်ခုလို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားနှင့် ရေး ထားတဲ့ အတွက် အမေရိကန် လူငယ်လေးတွေရဲ့ ဗန်းစကားတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ သူတို့ လေသံတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ ဘာ သာပြန်တဲ့ အခါမှာ လဲ စာရေးဆရာရဲ့ မူရင်းအာဘော်ကို မိအောင် မလွဲ သာ မရှောင်သာတော့ဘဲ ဗန်းစကား တွေကို ကြိုးစားပြီး ပြန်ရပါတယ်။ သူတို့ ဗန်းစကားတွေကို ထည့်သုံးရပါတယ်။ ဥပမာ ခု ကျွန်တော်တို့ လူ ငယ်တွေ သုံးနေတဲ့ "ဟော့ရှော့" တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေဟာ သူတို့ ဆီက လာတဲ့ ဗန်းစကားတွေပါ။ ဒီလို စကားတွေမှာ ကျွန်တော် မပြောင်းလဲ တော့ဘဲ "ဟော့ရှော့" လို့ ပဲ သုံးလိုက်ပါတယ်။ "ဒမ်းဂွတ်" လို့ ပြောတဲ့ စ ကားတွေမှာ "အရမ်းကောင်းတာပဲ" "အပြတ် မိုက်တာပဲ" ဆိုတဲ့ စကား တွေကို မလွဲမရှောင်သာ ထည့်ပြီး သုံးရပါတယ်။ ဒါတွေကို ဖြုတ်လိုက်ရ

င် ဒီဇာတ်လမ်းဟာ ကလေးတစ်ယောက်က ကလေးလိုတွေးပြီး ကလေး လိုပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း မဟုတ်တော့ဘဲ လူကြီး တစ်ယောက်က ကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို လူကြီးလို ပြောနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။

ဗန်းစကား ဆိုတာဟာ ခေတ်တိုင်းမှာ ပေါ်မြဲပါပဲ။ မခိုင်မြဲတဲ့ ၊ အဓိ ပွာယ် မရှိတဲ့ ၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ ဗန်းစကားများ ဟာ ပျောက်သွားပြီး ခိုင်မြဲ တဲ့ ၊ အဓိပွာယ်ရှိတဲ့ ၊ သင့်လျော်တဲ့ ၊ ဘဝနှင့် ဟပ်မိတဲ့ ဗန်းစကားများ ဟာ အရှည်တည်ကျန်ခဲ့ပြီး နေ့စဉ်သုံး ဝေါဟာရတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါမှ သာ ဘာသာစကား တစ်ခုဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့ ဘာသာ စကားတစ်ခု ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဦးတိုးရဲ့ ရာမရကန်မှာ အဲဒီခေတ်က ဗန်းစကားတွေ အများကြီး ပါပါတယ်။ ဒီ ဗန်းစကားတွေထဲက ကောင်းတဲ့ ၊ လူထုရဲ့ ဘဝနှင့် ဟပ်မိတဲ့ ၊ အခြေအမြစ်ရှိတဲ့ ဗန်းစကားတွေဟာ ကျန်ရစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အဘိဓာန်တွေထဲမှာ ထည့်လာကြတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဘာသာစကားဟာ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဗန်းစကားက ကျန်ပြီး ဘယ်ဗန်းစကားက ပျောက်သွားမလဲ ဆိုတာကိုတော့ နောင် မျိုးဆက်က ဆုံးဖြတ်မှာ ပါ။ ယောက်ျားလေးကို ဘဲလို့ ခေါ်တာ ဗန်းစကားပဲ။ ငတိဆိုတာလဲ ဗန်းစကားပဲ။ မိန်းကလေးကို ဟိုတုန်းက မြာလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါလဲ ဗန်းစကားပဲ။ မဒီ ဇယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာလဲ ဗန်းစကားတွေချည်းပဲ။ ဝက်၊ ဂိုင်၊ ဘော် စတာတွေဟာလဲ ဗန်းစကားတွေပဲ။ တချို့က ဆိုင်းသမား ဇာတ်သမားဆီက လာတာ။ တချို့က ဖဲသမားကစာ သမားဆီက လာတာ။ အရက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကား မဟုတ်ဘူး အာရဗီက လာတာ။ အချို့ စကားလုံးတွေလဲ ဘယ်ကလာမှန်း မသိဘူး ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ်နှင့် လျော်ညီတယ်၊ လူထုဘဝနှင့် ဟပ်မိတယ် နားလည်လွယ်တယ်ဆိုရင် စကားလုံးတစ်ခုဟာ ဝေါဟာရ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ အရှည်တည်မယ် မတည်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူ

မှ မပြောနိုင်ဘူး နောင်မျိုးဆက်က ဆုံးဖြတ်မှာ ပါ။ နောင်ခေတ် ဘာ သာဗေဒ ပညာရှင်တွေက ဒီစကားလုံးတွေကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့ ဘာသာဗေဒကို ခြေရာ ကောက်ကြလိမ့်မယ်။ အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းကြလိမ့်မယ်။

ဒီဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ရာမှာ မူရင်းစာရေးဆရာက သူတို့ ခေတ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်၊ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝကို ပေါ်စေချင်လို့ ဗန်းစကားတွေကို သုံးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ဘာသာပြန်သုံးရတယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တာ မကြိုက်တာ၊ ကျွန်တော် လက်ခံတာ လက်မခံတာနှင့် မဆိုင်ဘူး။ သူ့စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရင် သူ့ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး သစ္စာရှိရမယ်။ အကျဉ်းချုပ်တာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ သူ့စာအုပ်ကိုလဲ ဘာသာပြန်သေး၊ ကိုယ်ထည့်ချင်တာ လျှောက်ထည့်၊ ကိုယ်ဖြတ်ချင်တာတွေ လျှောက်ဖြုတ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာထား မကြိုက်တာပယ် လျှောက်လုပ်နေရင် သူ့ကို စော်ကားရာရောက်တယ်၊ မလုပ်ကောင်းဘူး။

မြဲသန်းတင့်

*****

ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ချင်သလား။ နားထောင်ချင် တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်မှာ မွေးတယ်၊ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင် ကျွန်တော့် မိဘတွေက ဘာလုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဒေးဗစ်ကော်ပါးဖီးလို ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရတယ် ဆိုတာတွေကို ခင်ဗျားကတော့ နားထောင်ချင်မလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမှန်ပြောရရင်တော့ ဒါတွေကို ကျွန်တော် သိ ပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ဒါတွေကို ပြောရတာ ကျွန် တော် ငြီးငွေ့တယ်။ ဒါက ပထမ အချက်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ကျွန် တော့် မိဘတွေရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို ပြောရရင် သူတို့ နှစ် ယောက်စလုံး သွေးတက်ပြီး ဦးနှောက်သွေးကြော နှစ်ခါစီလောက် ပြတ် ကုန်ကြမှာ သေချာတယ်။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို ပြောတာ သူတို့ က မကြိုက်ကြဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် အဖေက ပိုဆိုးတယ်။ သူတို့ နှစ် ယောက်စလုံး စင်းလုံးချောချည်းပဲလို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေ မဲ့ ကျွန်တော့် မိဘတွေက နည်းနည်းတော့ အကဲဆတ်တယ်။

ခု ခင်ဗျားတို့ ကို ကျွန်တော့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ခုလုံးကို ပြောပြမှာ မဟု တ်ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ နာတာလူးပွဲတော် တစ်ဝိုက်လောက်က ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တဲ့ ရူးနှမ်းနှမ်း အတွေ့အကြုံကလေး တစ်ခုကို ပြောပြမလို့ ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ခံလိုက်ရတယ်၊ ခု အခြေအနေမျိုးကို ရောက်

လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကလေးပါ။ ဒီအကြောင်း ဒီဘီကိုလဲ ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီ။ ဒီဘီ ဆိုတာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုပါ။ သူက ဟော လီဝုဒ်မှာ ။ ခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့ နေရာနှင့် ဆိုရင် သိပ်မဝေးဘူး။ စနေတို့ တနင်္ဂနွေတို့ ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို အမြဲပဲ လာလေ့ ရှိတယ်။ နောက်လလောက် ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်ဖြစ်ရင် သူပဲ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ သူ့မှာ ယေဂ္ဂ ကား တစ်စင်း ရှိတာကိုး။ ယေဂ္ဂ ကားလေးက တော် တော် ကောင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကားလေးဗျ။ တစ်နာရီ မိုင်နှစ်ရာလောက် မောင်းလို့ ရတယ်။ သူ ဝယ်တုန်းက ဒေါ်လာ လေးထောင်လောက် ကျတယ်။ ခုတော့ ဟန်ကျနေပြီ ဆိုပါတော့။ ဟိုတုန်းကတော့ သူက စာရေးဆရာဗျ။ ဝတ္ထုတို လေးတွေ ဘာလေးတွေ ရေးတယ်။ "လျှို့ဝှက်သော ရွှေငါးကလေးနှင့် ဝတ္ထု တိုများ " ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် ထုတ်ခဲ့သေးတယ်။ တကယ်ကတော့ ခင်ဗျား သူ့နာမည်ကို မကြားဖူးဘူး မဟုတ်လား။ သူ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးကတော့ "လျှို့ဝှက်သော ရွှေငါး" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ကောင်လေး တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ပိုက်ဆံလေးနှင့် ရွှေငါးလေး တစ်ကောင် ဝယ်ထားတယ်။ သူ့ ငါးလေးကို နှမြောလွန်းလို့ စုံမက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြည့်ခွင့်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော် ကြိုက်တယ်ဗျ။ ခုတော့ ဝတ္ထုတွေဘာတွေ မရေးတော့ပါဘူး။ ဟောလီဝုဒ်မှာ ရုပ်ရှင်သမား ဖြစ်နေပြီ။ အဲ ကျွန်တော်ကလဲ ရုပ်ရှင်တို့ ရုပ်ရှင်သမားတို့ ဆိုရင် အလွန်မုန်း။

ကျွန်တော့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်တော် ပင်ဆေ အထက်တန်းကျောင်းက ထွက်လာတဲ့ နေရာက စပြောမယ်။ ပင်ဆေ အထက်တန်းကျောင်း

ဆိုတာက ပင်ဆေဗေးနီးယားနယ် အေဂြားစ်တောင်းမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်း တစ်ကျောင်းပါ။ ဒီကျောင်းနာမည်ကို ခင်ဗျားတို့ လဲ ကြားဖူးချင် ကြား ဖူးကြမှာ ပါ။ အဲဒီကျောင်း ကြော်ငြာတွေကို တွေ့လဲ တွေ့ဖူးမှာ ပေါ့။ မ ဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကြော်ငြာလိုက်တာ ကလဲ အမေရိကန်မှာ ရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်း တိုင်းမှာ လိုလို သူ့ ကြော်ငြာတွေချည်းပဲ။ ဟော့ရှော့ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး ခြံစည်းရိုးကို ခုန်နေတဲ့ ပုံနှင့်လေ။ သူ့ကြော်ငြာ ပုံက စာသင်ကျောင်း ကြော်ငြာနှင့် မတူဘဲ ပိုလို အရိုက် သင်တန်းကျောင်း ကြော်ငြာနှင့် တူနေတယ်။ စာသင်ကျောင်းဆိုရင်လဲ ဒီကျောင်းမှာ အ ချိန်ရှိသရွေ့ ပိုလိုပဲ ရိုက်နေကြသလားလို့ တောင် ထင်ကြမလား မသိ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နေခဲ့တဲ့ အတွင်းမှာ တော့ ကျောင်းနားမှာ ပိုလို ရိုက်ဖို့ မပြောနှင့်၊ မြင်းဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒီ မြင်းစီးနေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ "၁၈၈၈ ခုနှစ်မှ စ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသည် လူတော် လူကောင်းများ ဉာဏ်ကောင်းသူများကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည် " လို့ ရေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြော်ငြာဆိုတာ ကျော်အောင် ညာတဲ့ သဘောပါ။ ဒီပြင်ကျောင်းတွေနှင့် ဘာမှ မထူးပါ ဘူး။ သူတို့ ကျောင်းက ထွက်တဲ့ လူတော် လူကောင်းတို့ ဉာဏ်ကောင်း သူ ဆိုလို့ လဲ သိပ် မတွေ့ရပါဘူး။ အဲ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တော့ ရှိ ချင် ရှိမှာ ပေါ့။ ဒါလောက်တော့ ဘာပြောလောက်လို့ လဲ။ သူတို့ ကျောင်း မရောက်လို့ တခြား ကျောင်းကို ရောက် သွားရင်လဲ တော်တဲ့ လူက တော်မှာ ပဲ။

အဲဒီနေ့က စနေနေ့။ ဆက်ဇုံကျောင်းနှင့် ဘောလုံးပွဲ ရှိတယ်။ ပင် ဆေး ကျောင်း တစ်ဝိုက်မှာ တော့ ဆက်ဇုံကျောင်းနှင့် ကန်တဲ့ ဘောလုံး ပွဲဟာ တကယ့် ပွဲကြီး ပွဲကောင်းပေါ့။ ပြီးတော့ ပွဲက ဒီနှစ်အဖို့ နောက် ဆုံးပွဲ။ ကွင်းပိတ်ပွဲ။ ဒီတော့ ပင်ဆေကျောင်းကများ မနိုင်ရင် ကျောင်းအု

ပံကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်များ သေမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ ကျွန်တော်က သော်ဇင်တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရပ်နေတယ်။ သော်ဇင်တောင်ကုန်း ဆိုတာ ပြည်တွင်းစစ်တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ အမြောက်ကြီး ပြထားတဲ့ နေရာရဲ့ ဒီဘက်က ကမူကလေးရယ်။ အဲဒီ ကုန်းလေးပေါ်က စီးကြည့်ရင် နှစ်သင်းလုံးကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ နှစ်သင်းစလုံးက လူတွေ ဘောလုံး အပို့အယူ လုပ်တာတို့ ဘာတို့ ကိုလဲ သေသေချာချာ မြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီကုန်းလေးပေါ်က တက်ကြည့်တာ။ ဂရင်း စတင်းဘက်ကို တော့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘက်က အော်ဟစ် အားပေးသံတွေ၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြောဆို နေသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်။ ပင်ဆေကျောင်းဘက်က အားပေးနေကြတာလေ။

ကျွန်တော်ကလွဲရင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး အဲဒီ ဘက်မှာ ရောက်နေတာကိုး။ ဆက်ဇုံ ကျောင်းဘက်ကတော့ သိပ်အားပေးသံ မကြားရဘူး။ ဘယ်ကြားရမလဲလေ။ သူတို့ အသင်းခမျာ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက လာကန်ရတာ ဖြစ်လေတော့ လူများများ ခေါ်မလာနိုင်ဘူးပေါ့။

ကျောင်းဘောလုံးပွဲတွေ ထုံးစံမှာ မိန်းကလေးတွေ များများ စားစား လာလေ့မရှိဘူး။ တန်းကြီး ကျောင်းသားကြီးတွေကိုသာ မိန်းကလေးတွေကို ခေါ်ခွင့်ပြုတယ်။ ကောင်းတာ မကောင်းတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျာ။ မိန်းကလေး မခေါ်ရဘူး ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ပျင်းစရာကြီး။ ကိုယ့်နားတစ်ဝိုက်မှာ ကောင်မလေးတွေ မြင်ရရင် အိပ်ချင်ပြေတာပေါ့။ အပျင်းပြေတာပေါ့။ သူတို့ ဘာသာလက်မောင်းကဝဲကိုပဲ ကုတ်နေနေ၊ တစ်ဦးဦးနှပ်ညှစ်ချင် ညှစ်နေပေ့စေ၊ တခစ်ခစ်နှင့် ကမြင်းကြောထချင်လဲ ထနေကြပေ့စေ၊ အရေးမကြီးပါ

ဘူး။ အဲ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဘောပွဲတွေကို ဆယ်လ်မာတော့ မကြာခဏ လာတတ်ရဲ့ ။ ဆယ်လ်မာ ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီး သမီးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတယ်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်လောက်အောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကလေးကတော့ သိပ်မဆိုးဘူး။ တစ်ခါမှာ ကျွန်တော်နှင့်သူ မြို့ထဲမှာ ဘတ်စ်ကား စီးလာရင်း ထိုင်ခုံချင်း ကပ်လျက်သား သွားကျတာနှင့် စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သဘော ကျသွားတယ်။ နှာခေါင်းတော့ နည်းနည်းကြီးတယ်။ လက်သည်းတွေကလဲ ကိုက်ထားလိုက်တာ အကုန်အပဲ့နှင့် အရွဲ့ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ လဲ အတုတွေ အခုအခံတွေလဲ လုပ်ထားလိုက်သေးတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သဘောကျတာက သူ့ အဖေက ကျောင်းအုပ်ကြီးပေမယ့် စခန်း မကြီးဘူး။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိတယ်။ အဲဒါကို သဘောကျတာ။ သူ့အဖေ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဟိတ်ဟန်များတာတို့ ဘာတို့ ကိုလဲ သူ သိပုံရတယ်။

သူများ တွေလို ကွင်းထဲဆင်းပြီး မကြည့်ဘဲ သော်ဇင်တောင်ကုန်းပေါ်က ကြည့်တာက အကြောင်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က လှံသိုင်းအဖွဲ့နှင့် နယူးရော့က ပြန်လာတာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ လှံသိုင်းအဖွဲ့ ကို ခေါင်းဆောင် သွားရတာလေ။ ဘယ်ဆိုးလို့ တုံး။ အကောင်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက မက်ဘာနီကျောင်းနှင့် လှံသိုင်း ပြိုင်ကစားဖို့ အဲဒီနေ့ မနက်ပိုင်း နယူးရော့ကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကစားဖြစ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေ။ နယူးရော့ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်က အားကစား ပစ္စည်းတွေကို မြေအောက်ဘူတာထဲမှာ ခဏချထားပြီး နံရံမှာ ကပ်ထားတဲ့ နယူးရော့ မြေပုံကြီးကို သွားကြည့်တယ်။ မြေအောက်ဘူတာရုံ မြေပုံကြီးကို ကြည့်ရတဲ့ အကြောင်းက ကျွန်တော်

တို့ တစ်တွေ ဘယ်နေရာ ဆင်းပြီး ဘယ်အပေါက်က ထွက်ရမယ် ဆိုတာ ဒါမှ သိမှာ ကိုး။ ပြန်လာတော့ ပစ္စည်းတွေ မရှိတော့ဘူး ခင်ဗျ။ လစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော့် အပြစ် မဟုတ်ဘူး လေ။ မြေပုံကြည့်မှ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ဘယ်ရောက်မယ်။ ဘယ်ဘူတာ အပေါက်က ထွက်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာ ကိုး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ အသင်း မကစားဖြစ်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြရတာ။ အမှန်က ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ညစာ စားချိန်လောက်မှ ပြန်ရောက်ရမှာ ။ ခုတော့ နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်မှာ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အပြန်ကျတော့ ကစားမယ့်ကောင်တွေက စိတ်ဆိုးလို့ ရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြဘူး။ တော်တော်တော့ ရယ်ရတယ်။

ကွင်းထဲကို သွားပြီး မကြည့်တဲ့ နောက်အကြောင်း တစ်ခုက ကျွန်တော့် သမိုင်းဆရာ စပင်ဆာကို သွားနှုတ်ဆက်ရဦးမှာ မို့ အထဲကို မဝင်တော့တာ။ ဆရာ စပင်ဆာက တုပ်ကွေးကွေးပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ် ။ နာတာလူးပွဲတော် ကျောင်းပိတ်ချိန်အထိ ဆရာနှင့် ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရင် သူ့ဆီကို ခဏလာခဲ့ဦးလို့ ဆရာက မှာ ထားတယ်လေ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ အိမ်ပြန်ရင် ပင်ဆောကျောင်းကိုလဲ ပြန် ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ဪ မေ့နေလို့ ၊ ဒီအကြောင်းကို ပြောရဦးမယ်။ ကျောင်းအာဏာပိုင် တွေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ နာတာလူး ကျောင်းပိတ်ရက် ပြီးရင်လဲ ဒီကျောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး။ ခြောက်လပတ် စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော် လေးဘာသာ ကျတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းအာဏာပိုင်တွေက သူတို့ နှင့်လာတွေ့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို နို့တစ် ထုတ်ထားတယ်။ အထူးသဖြင့် ခြောက်လပ

တ်အပြီးမှာ ကျွန်တော် မိဘတွေက ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် လာပြီး မဆွေး
နွေးခင်မှာ ကျွန်တော်လဲ လိုက် လာပြီး ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ရမယ်တဲ့။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်တော် သွားမတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထု
တ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ပင်ဆေကျောင်းမှာ ဒီလိုပဲ စာမေးပွဲကျတဲ့ ကျောင်း
သားတွေကို မကြာခဏ ထုတ်ပစ်တတ်တယ်။ သူ့ ကျောင်းက အောင်ချ
က်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်တယ်။ ဂရုစိုက်တဲ့ အတိုင်း အောင်ချက်လဲ
တော်တော်လေး ကောင်းပါတယ်။

ရာသီက ဒီဇင်ဘာလကြီးရယ်။ တော်တော်လေး အေးနေပြီ။ အေးလို
က်သမှ ကျွန်တော်တို့ အရပ်စကားနှင့် ပြောရရင် စုန်းမရဲ့ နို့သီးခေါင်း
ကျနေတာပဲ ခင်ဗျ။ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။
လေက တဟူးဟူးနှင့် အေးလိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ကျွန်တော့်မှာ
ပြောင်းပြန်လှန်ဝတ်လို့ ရတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီလေး တစ်ထည်ပဲ ပါလာတယ်။
လက်အိတ်တို့ ဘာတို့ လဲ မပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက
ကျောင်းဆောင်က ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ သူခိုးခိုးခံ လိုက်ရတယ်လေ။
ကုလားအုတ်မွေး ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့
သိုးမွေးလက်အိတ်လေးပါ အဆစ်ပါသွားတယ်။ ပင်ဆေကျောင်းမှာ ဒီ
လို အလစ်သမားကလဲ သိပ်ပေါတာပဲ ခင်ဗျ။ အများအားဖြင့် ကြေးရတ
တ် သားသမီးတွေ လာကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလစ်သမား တော်တော်
ပေါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ လူကုံထံသားတွေ ပိုက်ဆံ
ရှိ သားသမီးတွေ စရိတ်စကကြီးတဲ့ ကျောင်းဖြစ်လေလေ အလစ်သမား
ပေါလေလေလို့ ထင်တာပဲ။ တကယ်ပြောတာ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လဲ
အမြောက်ကြီးနားမှာ ရပ်ရင်း ဘောလုံးပွဲကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ အေး
လိုက်တာတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ ချေးချမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ထင်
တာပဲ။ ကြည့်လို့ သာ ကြည့်နေရတယ်။ သိပ်လဲ စိတ်မပါပါဘူး။ ကျွန်

တော့် စိတ်ထဲမှာ ငါ ဒီကျောင်းက ထွက်ရတော့မှာ ပါလား ဆိုတဲ့ စိတ် ပေါ်လာအောင် နှလုံးသွင်းဖို့ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ အရင်ကတော့ ကျွန် တော် ကျောင်းတွေက ထွက်ရပ်ရွာတွေက ထွက်လို့ သာ ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ထွက်လာခဲ့တာကို ဘာမှ သတိ မပြုမိခဲ့ဘူး။ ထွက်ဆိုလို့ သာ ထွက်လာရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ထွက်လာမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒါမျိုးမဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ နေရာ တစ်ခုကို ကိုယ်က စွန့်ခွာရ တော့မယ်ဆိုရင် သော် ဒီနေရာကလေးကို ငါ စွန့်ခွာသွားရတော့မှာ ပါ လားဆိုတဲ့ အသိကလေး ခံစားချက်ကလေး ပေါ်ချင်တယ်။ ဝမ်းနည်း ချင် နည်းပေါ့။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်ပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘယ်လို မှ ခံစားချက်မရှိဘဲ ထွက်လာတာနှင့် စာရင် သူက တော်သေးတာပေါ့ လေ။

ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်။ ဒီကျောင်းက ထွက်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ လွမ်းစရာ အမှတ်ရစရာကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိရလာတယ်။ မနှစ်က ဒီအချိန် မတိုင်ခင် အောက်တိုဘာလ လောက်မှာ ပေါ့။ ကျောင်းစာသင်ခန်းရှေ့က ကွင်းပြင်မှာ ကျွန်တော်ရယ် ရောဗတ်ရယ် ပေါရယ် သုံးယောက် ဘောလုံး ကန်နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရောဗတ်က ပိုပြီး ပေါင်းလို့ ကောင်းတယ်။ ညစာ မစားခင် ကလေးမှာ ပေါ့။ တော်တော်လေး မှောင်စ ပြုနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လဲ ဘောလုံးကန် ကောင်းကောင်း နှင့် ဆက်ကန်နေကြတယ်။ ကန်ရင်းနှင့် မှောင်သည် ထက် မှောင် လာပြီ။ မှောင်သမှ တစ်ခါတလေ ဘောလုံးကို တောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကစားမြဲ ကစားနေကြတယ်။ ဒီတုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို ဇီဝဗေဒသင်တဲ့ ဆရာ ဖန်စီဟာ စာသင်ခန်း ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်ပြီး အ

ဆောင်ပြန်ကြဖို့ ပြောတယ်။ ခဏနေရင် ညစာ ခေါင်းလောင်း တီးမယ် တဲ့ ။ မိုးချုပ်လှပြီတဲ့ ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ကစားတာကို ရပ်လိုက်ကြရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလို အမှတ်ထင်ထင် ကိစ္စ လေးတွေ တသစရာ လွမ်းစရာ ကိစ္စလေးတွေကို ပြန်ပြန်ပြီး သတိရလာ ရင် နှုတ်ဆက် လိုက်ရတဲ့ အခါ စိတ်ပါလက်ပါ ရှိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာ လွမ်းစရာမှ မရှိဘဲ ခွဲခွာခါနီး နှုတ်ဆက်ရတာဟာ တော်တော် စိတ်ပျက် စရာ ကောင်းတယ်။ သိပ်ပြီး ဝတ်ကျေတမ်းကျ နိုင်လွန်းတယ်။ လောက ဝတ် သက်သက် ဖြစ်နေ တယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လဲ ဒီအဖြစ်အပျက်က လေးကို သတိရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘောလုံးပွဲကို ဆက်မကြည့်တော့ ဘဲ သမိုင်းဆရာ ဆရာစပင်ဆာအိမ်ဘက်ကို ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဆရာစပင်ဆာက ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲမှာ မနေဘူး။ အပြင်ဘက် အန်ထော်နီဝိန်း လမ်းမှာ နေတယ်။

ဆရာ အိမ်ဝင်းပေါက်ဝ အထိ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တယ်။ အနား ရောက်တော့မှ အမောဖြေ ရတယ်။ ကျွန်တော်က သက်လုံ သိပ်ကောင်း တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ် ကောင်းပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ် သောက်တာကိုး။ အဖေတို့ အမေတို့ က ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ပြတ်အောင် လုပ်ကြပါ သေးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ မပြတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်က ကျွန် တော်ဟာ မနှစ်ကထက် ခြောက်လက်မခွဲလောက် ပိုပြီး အရပ်ထွက်လာ တယ်။ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်မှာ တီဘီလိုလို ဘာလို လို ဖြစ်တယ်။ အံ့မယ်လေး၊ သွေးစစ်ရ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရနှင့် လုပ်လိုက်ရ တာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။

ကျောင်း ပရိဝုဏ်ဝင်းဝမှာ တစ်အောင့်လောက် အမောဖြေပြီး လမ်း အတိုင်း ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တယ်။ အေးလိုက်တာကလဲ မပြောပါနှင့် တော့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အရေးတကြီး ပြေးနေရသလဲ ဆိုတာတော့

ကျွန်တော် မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ပြေးချင်ချင် ရှိတာနှင့်ကို ပြေးလာခဲ့တာပဲ။ လမ်းတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးလိုက်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပျောက်သွားမလားလို့ ထင်လိုက်ရတယ်။ မှောင်ကလဲ မှောင်၊ အေးကလဲ အေးတော့ ကျွန်တော်ဟာ လောကကြီးထဲက ပျောက်သွားမလားလို့ တောင် စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိတယ်။

ဆရာအိမ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် တံခါးခေါင်းလောင်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ရေခဲမတတ် အေးစက်နေပြီလေ။ နားရွက်တွေက ထုံကျဉ်ပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ ဆိုတာလဲ တောင့်တင်းနေပြီ။ ကောင်းကောင်း တောင် ကွေးလို့ မရချင်တော့ဘူး။ ကဲပါဗျာ တံခါးမြန်မြန် ဖွင့်ပေးကြစမ်းပါလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက လှမ်းအော်မိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကတော် ထွက်လာတယ်။ သူတို့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တို့၊ ဘာတို့ မရှိဘူးလေ။ ဧည့်သည် စောင်သည် လာလို့ တံခါးဖွင့်ပေးရင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးကြတာချည်းပဲ။ အိမ်ဖော် မရှိတာလဲ မပြောနှင့်၊ သူတို့ မှာ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝလဲ မဟုတ်ဘဲကိုး။

"ဟို ဟိုလဲဒင်လား၊ ပေါ်မှ ပေါ်လာသေးသကိုး၊ လာလာ အပြင်မှာ အေးလှရောပေါ့" လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

ဆရာကတော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရတော့ ဝမ်းသာနေတယ်။ ဆရာကတော်က ကျွန်တော့်ကို ချစ်တာကိုး။ အေးလေ ဒါက ကျွန်တော့် အထင်ပေါ့။

ကျွန်တော်လဲ အိမ်ထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လိုက်တယ်။

"ဆရာကတော် နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာကော နေကောင်းတယ်နော်" လို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်တယ်။

"လာ လာ နှင့် အင်္ကျီကို ငါ့ချွတ်ပေး" လို့ ပြောတယ်။ ဆရာကတော်က ဆရာ နေကောင်းရဲ့ လားလို့ ကျွန်တော့် အမေးကို ကြားဟန်မတူဘူး။ ။ ဟုတ်သားပဲ။ ဆရာကတော်က နည်းနည်း နားလေးတာကိုး။ ဘယ်ကြားမလဲ။

အိမ်ရှေ့အဝင်က အင်္ကျီချိတ်တဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ ကျွန်တော့် ကုတ် အင်္ကျီကို သွားချိတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ နှင်းပွင့်တွေကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ခရူးကက်ခေါ်တဲ့ သင်္ဘောသား ဆံပင်တိုတိုလေး ထားတော့ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းဖြီးတယ် မရှိလှဘူး။ သူ ကြားအောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော်က လေသံကျယ်ကျယ်နှင့် "ဆရာကတော် နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

သူက တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း

"ပြန်ကောင်းတာ မကြာသေးဘူးကွဲ့၊ မင်းကော ဘယ်လိုလဲ "

သူ မေးပုံက တစ်မျိုးပဲ။ ကျွန်တော် ကျောင်းထုတ်ခံရတာကို ဆရာပြောပြလို့ သိနေတဲ့ ပုံမျိုး။

"ကောင်းပါတယ်၊ ဆရာကော တုပ်ကွေး ကွေးတုန်းပဲလား"

"ခုတော့ ပျောက်သွားပါပြီကွယ်။ မင်းကို ကြည့်ရတာ . . ကဲ . . ကဲ မင်း ဆရာဆီ သွားလိုက်ဦး၊ အခန်းထဲမှာ ရှိလေရဲ့ "

***

ဆရာတို့ လင်မယားက ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် နေကြတယ်။ နှစ်
ယောက်စလုံး ၇၀ နား ကပ်နေကြပြီ ထင်တယ်။ ကျော်တောင် ကျော်ပြီ
လား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဆရာတို့ လင်မယားကို ကြည့်ရတာ တော်တော် အ
သည်းယားဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် အသည်းယားတယ် ဆိုတာ ဒီ
လိုပါ။ ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို အထင်ကြီးတယ်၊ လေးစားတယ်။ ဒီ အသ
က် အရွယ်ကြီးအထိ ဘာဖြစ်လို့ များ ကျောင်းဆရာ လုပ်နေသေးလဲဆို
တာ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဆရာ့ကိုကြည့်တော့ ခါးက တော်
တော်ကို ကိုင်းနေပြီ။ ကျောင်းမှာ စာသင်ရင်း မြေဖြူတို့ ၊ ဘာတို့ လွတ်
ကျသွားရင် တော်တော်နှင့် ကုန်းကောက်လို့ တောင် မရဘူး။
ရှေ့တန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက်က ထပြီး
ကောက်ပေး ရတာချည်းပဲ။ အမှန်ကတော့ ဆရာ့ကို အထင်ကြီးလေး
စားလို့ ကျွန်တော်က ဒီလို ထင်နေတာပါ။ တကယ်တော့ ဆရာလဲ လူပါ
ပဲ။ ကြွားချင် ဝါချင်တာ ကလေးတွေ ရှိမှာ ပေါ့။ ဥပမာ ဆရာ ကြွားတာ
ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက ဆရာက ကျွ
န်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်သိုက်ကို ချောကလက် ကျိုပြီး ကျွေးတယ်။
ကျွန်တော်တို့ ချောကလက် စားနေတုန်းမှာ ဆရာက သူ ဝယ်လာတဲ့ နာ
ဗာဂျီ စောင်ကြီးကို ထုတ်ပြတယ်။ သူနှင့် ဆရာကတော် အိန္ဒိယ လူနီ
တစ်ယောက်ဆီက ဝယ်လာတာတဲ့ ။ အမှန်ကတော့ သူ့စောင်က ဒီလော

က်ကောင်းတဲ့ စောင်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ မနေနိုင်ဘူး။ သူ ဝယ်လာတာကို ထုတ်ပြပြီး ကြွားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးတယ်။ အသက်ကြီး လာပြီ ဆိုရင် ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ဘာမဟုတ်တာလေးတွေကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင် လုပ်နေကြသလား မပြောတတ်ပါဘူး။

ဆရာ့အခန်းက တံခါး ပွင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တန်းပြီး ဝင်မသွားပါဘူး။ ယဉ်ကျေးသမှုအနေနှင့် တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့ ဆရာက သားရေ ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာ စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ နာဗာဂျီ၊ စောင်ကြီးကို ခြုံလို့ ။ ကျွန်တော်က တံခါးခေါက်လိုက်တော့ "ဘယ်သူ လဲဟေ့၊ ဟိုလဲဒင်လား လာ လာ" လို့ လှမ်းအော်တယ်။ ဆရာဟာ အတန်း ပြင်မှာ လဲ လေသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ။

အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ငါလာမိတာ မှားပြီ ထင်တယ်လို့ ကျွန်တော့် ဘာသာ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဆရာက "အတ္တလန္တိတ်လစဉ်" မဂ္ဂဇင်းကို ဖတ်လို့ ။ သူ့ဘေး ပတ်ပတ်လည်မှာ လဲ ဆေးပုလင်းတွေ ဆေးလုံးတွေ ဆေးပြားတွေ ပြန့်ကျဲလို့ ။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးလဲ ဗစ်ပရတ်ဆီနံ့က ထောင်းထောင်း ထနေ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နေမကောင်းတဲ့ လူကို သိပ်ရှောင်ကွင်းလေ့ မရှိသော်လဲ ဆရာ့ အနားကို လာရတာ တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ပျက် စရာကောင်းတာက ဆရာဟာ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ရေချိုးဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။ ဝတ်ရုံကြီးကလဲ တော်တော် ဟောင်းနေပါပြီ။ သူ မွေးခါစတုန်းက ဝတ်လာတဲ့ ဝတ်ရုံများလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ တစ်မျိုး။ အသက်ကြီးကြီး လူတွေ ညဉ့်အိပ် အင်္ကျီကြီးတွေ ရေချိုးခန်းဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံကြီးတွေကို ဝတ်နေတာ မြင်ရင် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကို ရင်ဘတ် ဟထားတော့ သူတို့ ရဲ့ နံရိုးတွေ ရင်ခေါင်းရိုးတွေက အပြိုင်းပြိုင်းပေါ်လို့ ။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တို့ ပေါင်

တံတို့ ကလဲ ပလွေရိုး ကျနေတာပဲ။ ရေချိုးဆိပ်တို့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တို့ မှာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ရေချိုးဝတ်ရုံကြီးတွေ ဝတ်တာကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။ ဘယ်လိုမှ ကြည့် မကောင်းဘူး။ ခြေထောက်တွေ ပေါင်တံတွေက ဖြူရော်ရော်။ အမွှေးအမှင်တို့ ဘာတို့ လဲ မရှိဘူး။ ပြောင်ချော်ချော်ရယ်။

"နေကောင်းရဲ့ လား ဆရာ၊ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ စာ ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပေးရတာလဲ၊ ကျွန်တော် လာနှုတ်ဆက်မှာ ပေါ့ ဆရာ"

နာတာလူး ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကျွန်တော် ကျောင်းကို ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့တဲ့ အတွက် သူ့ဆီကို လာပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ စာကလေး တစ်စောင် ကျွန်တော့်ဆီ ရေးထားတာကိုး။

"ထိုင်ကွာ" ဆိုပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ဖို့ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်ရင်း . . . . .

"ဆရာ၊ တုပ်ကွေး ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ ဆရာ"

"သိပ်မကောင်းသေးဘူးကွ၊ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဘယ် ဒီလို နေမလဲ ကွာ၊ ဆရာဝန် ခေါ်မှာ ပေါ့" လို့ ဆရာက ပြောတယ်။ ဆရာက သူ့စကားကို သူ သဘောကျပြီး ရယ်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်ကို ကြိုးစားပြီး မတ်အောင် လုပ်လိုက်ရင်း . . . . .

"ဘောလုံးပွဲ မသွားဘူးလား၊ ပွဲကတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲကွ"

"သွားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခု အဲဒီကလာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်လဲ လှံသိုင်း အသင်းနှင့် နေ့လယ်ကမှ နယူးဂျော့က ပြန်လာတာ ဆရာ"

အံ့မယ်လေးဗျ၊ သူ့ခုတင်ကလဲ ဇိမ်မရှိလိုက်တာ၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ် တက်ထိုင်နေရသလိုပဲ။

ခဏကြာတော့ ဆရာက မျက်နှာတည်သွားတယ်။ ဆရာဟာ ဒီလိုပဲ ရယ်စရာကို တစ်ချက်လောက်သာ ပြောပြီး မျက်နှာ ပြန်တည်သွားတတ် တာ ချည်းပဲ။

"မင်း တို့ ကျောင်းကို ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ မလာတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးတယ်"

ဆရာဟာ ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ စ ကားပြောရင် ကျွန်တော့် ဆရာလောက် ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် လုပ် တတ်တဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဘာဖြ စ်လို့ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ် ဘူး။ တကယ်ပဲ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား နေရလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့် ခေါင်းနှင့် ကိုယ့်ဖင်ကိုတောင် ခွဲခြား မ သိတတ်လောက်အောင် ရိုးလွန်း အလွန်းတဲ့ သူမို့လား၊ ဘာကြောင့်လို့ တောင် မပြောတတ်တော့ဘူး။

"မင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် သွားတွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူက ဘာ ပြောလိုက်သလဲ"

"တွေ့ပါတယ် ဆရာ၊ နှစ်နာရီလောက် ကြာပါတယ်"

"ဘာပြောလိုက်သလဲ"

"ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲကြီးနှင့် တူတယ်၊ ကစားပွဲမှာ ဝင်ကစားရင် သူ့စည်းကမ်းတွေနှင့်အညီ ကစားရမယ် စသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမ တာပေါ့ ဆရာ၊ ဒီပြင်တော့ ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဘဝ ဆို တာ ကစား ပွဲကြီးနှင့် တူတယ် ဆိုတာကိုချည်းပဲ ပြောတာပါပဲ"

"ဟုတ်သားပဲ၊ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ကစားပွဲကြီးပဲ ငါ့တပည့်၊

ဒီကစားပွဲကြီးမှာ သူ့ စည်းကမ်းနှင့်သူ ကစားရပေလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

လာပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့် ဆရာကလဲ ဘဝ ဆိုတာ ကစားပွဲတဲ့ ။ ဘာ ကစားပွဲလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရအောင် ကောင်းကောင်း ကစားနိုင် တဲ့ လူတော်တွေချည်း ရှိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘဝဆိုတာ ကစားပွဲကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က လူညံ့ လူကြော်တွေချည်း ရှိနေ ရင် ဒီကစားပွဲကြီးက ဘာလုပ်မှာ လဲ။ ရှုံးနေတဲ့ ကစားပွဲကြီး။ အလကား ကစားပွဲကြီး။

"ဆရာကြီးက မင်း မိဘတွေဆီကို စာရေးဦးမတဲ့ လား"

"တနင်္လာနေ့ကျရင် ရေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ် ဆရာ"

"မင်းကကော မင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အိမ်ကို စာရေးပြီးပြီလား"

"မရေးတော့ဘူး ဆရာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ည အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ပဲ အ ကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြတော့မယ်"

"မင်းမိဘတွေက ဘာပြောမယ် ထင်သလဲ"

"သူတို့ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆူကြမှာ ပေါ့ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြောင်းတာ လေးကျောင်းတောင် ရှိနေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ် ဆိုးကြ မှာ ပေါ့"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းခဲ့တယ်။ ခုလဲ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ယမ်းလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် စကားပြောရင် "ကိုယ့်လူ" ဆိုတဲ့ စကား ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မကြာခဏ သုံးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ဝေါဟာရ မကြွယ်တာလဲ ပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အသက် ထက် ငယ်နေပုံပေါက်လို့ လဲ ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်

တော်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ ခုဆိုရင် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ ဆယ့်သုံးနှစ်သားလေးလို နေတုန်းပဲ။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်
။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အရပ်က ခြောက်ပေ နှစ်လက်မ။ ခေါ
င်းကလဲ တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေပြီ။ တကယ်ပြောတာ။ ကျွန်တော့်ခေါ
င်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ဆိုရင် ဆံပင်ဖြူတွေ သန်းချီပြီးတောင် ရှိလိမ့်မ
ယ် ထင်တယ်။ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ဖြူတာဟာ ခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြူတာ။ ဒါတောင်မှ တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်
တော်ဟာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားလေး တစ်ယောက်လိုနေတုန်း ထိုင်တုန်းပဲ
တဲ့ ၊ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောတယ်။ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းတော့ မှန်ပါလိမ့်
မယ်။ ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးတော့ မမှန်ဘူး ခင်ဗျ။ ခက်တာက လူတွေဟာ
သူတို့ ပြောဆိုတာ အကုန်မှန်တယ်လို့ ချည်း ထင်နေကြတယ်။ ကိုယ့် အ
သက်နှင့် လိုက်အောင် နေဦးလို့ လူတွေက ပြောကြပေမယ့် ကျွန်တော်
သူတို့ စကားကို အရေးလုပ် မနေနိုင်ဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့ ။ သူတို့
ပြောဖန်များ လာတော့ နည်းနည်း နားငြီးတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လဲ
ကျွန်တော် လူကြီးလို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကျ
တော့ သူတို့ က အသိအမှတ် မပြုကြဘူးခင်ဗျ။ မသိသလို လုပ်နေကြတ
ယ်။ လူတွေဟာ ကောင်းတာလုပ်ပြီဆိုရင် သိပ်မသိချင်ယောင် ဆောင်
တတ်ကြတယ်။ အသိအမှတ် မပြုချင်တတ် ကြဘူး။

ဆရာက ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ သူ့လက်က နှာ
ခေါင်းဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ နှာကလေး
တစ်တို့ လောက် တို့ နေတယ် ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။
နှာခေါင်းကို နှိုက်နေတာ။ အခန်းထဲမှာ ကိုယ့်တပည့်
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတော့ ဒီလို လုပ်တာဟာ အရေးမကြီးဘူးလို့ ထ
င်ပုံ ရပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ အရေးမကြီးပါဘူး။ သို့

သော် ကိုယ့်ရှေ့မှာ နှာခေါင်းကို နှိုက်နေတာ မြင်တော့ နည်းနည်း ရွံတာ ပေါ့ ခင်ဗျာ။

"ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် လာတွေ့တုန်းက မင်း အဖေရော အမေ ရော နှစ်ယောက်စလုံး ငါ တွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ တော်တော် အထက်တန်းကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူကတော့ အထက်တန်း ကျသတဲ့ ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ စကား လုံးကို တော်တော် မုန်းတယ်။ အရမ်း မုန်းတယ်။ လောကွတ်စကားလို့ ထင်တယ်လေ။ အဲဒီ စကားလုံးကို ကြားရတိုင်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။

ဒီတုန်းမှာ ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခု ပြောတော့မယ်ပုံနှင့် ကိုယ် ကို မတ်လိုက်တယ်။ အမှန်တော့ တမင်လှန့်ချီ ပေးလိုက်တာပါ။ ဆရာ ဟာ သူ့အနား မှာ ရှိတဲ့ "အတ္တလန္တိတ်လစဉ်" မဂ္ဂဇင်းကို ကျွန်တော့်ဘေး အိပ်ရာပေါ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ပေါ် မရောက်ဘူးခင် ဗျာ။ နှစ်လက်မလောက် လွဲသွားပြီး ခုတင်အောက်ကို ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာက ထကောက် ပြီး ခုတင်ပေါ်ကို တင်ထားလိုက်တယ် ။ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဩဝါဒ တွေ အရှည်ကြီး ပေးတော့မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီလေ။ ဆ ရာပြောတဲ့ စကားတွေ အဆုံးအမတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာ မှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေရှည်တာရယ်၊ အခန်းထဲက ဗစ်ပရတ်ဆီ နံ့ကြီး ထောင်းထောင်း ထနေတာရယ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ပြီး တော့ ညဝတ်အင်္ကျီကြီးလိုလို ရေချိုးပြီးဝတ်တဲ့ ဝတ်ရုံကြီးလိုလို အင်္ကျီမျိုးနှင့် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတာကိုလဲ ကျွန်တော် မကြည့်ချင်ဘူး

။

ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လာပါပြီ ခင်ဗျ ဩဝါဒရှည်ကြီး။

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွ၊ ဒီတစ်ပတ် စာမေးပွဲမှာ မင်း ဘယ်နှဘာ သာ ဖြေရသလဲ"

ဆရာလေသံက ခါတိုင်းလို ချိုချိုသာသာတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ နည်းနည်း တင်းနေတယ်လို့ ထင်တယ်။

"ငါးဘာသာပါ ဆရာ"

"ငါးဘာသာမှာ ဘယ်နှ ဘာသာ ကျသလဲ"

ကျွန်တော်က ခုတင်ပေါ်မှာ နေရာရွှေ့ ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီလောက် မာကျောတဲ့ ခုတင်ကို ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်လို့ ထင်တယ်။

"လေးဘာသာ ကျပါတယ် ဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်စာကတော့ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်ကြီး အောင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်သား လော့ဒ်ရန်ဒယ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ ဟာတွေကို ကျွန်တော် အကုန်ရပါတယ် ဆရာ၊ ဟူတန် ကျောင်းမှာ နေကတည်းက ဒါတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် အလွတ်ရခဲ့ တာပါ။ တစ်ခါတလေ မှာ စာစီစာကုံး လေ့ကျင့်ရတာလောက်က လွဲလို့ အင်္ဂလိပ်စာမှာ ကျွန်တော် ဒီလောက် မကြိုးစားလိုက်ရပါဘူး ဆရာ"

ဆရာက ကျွန်တော် ပြောတာကို နားမထောင်ဘူး။ ဆရာဟာ ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက် ပြောရင် သူ တွေးချင်ရာကို တွေးနေတယ်။ သူများ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ သူ နားထဲကို ရောက်ချင်မှ ရောက်တာ။

"မင်းကို ငါ သမိုင်းမှာ အကျပေးလိုက်တယ်၊ မင်းက သမိုင်းကို တစ် လုံးမှ မသိဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မသိဘူး"

ဆရာက ထပ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လဲ တော်တော် ခံပြင်းသွားတယ်။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ကိုယ်က ဝန်ခံပြီးကာ မှ နင်းကန်ပြီး ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောနေတယ် ဆိုတော့ အောင့်တာပေါ့။ ဆရာကတော့ ဒုတိယ အကြိမ်တင် မကဘူးဗျ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောလိုက်သေးတယ်။

"တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မသိဘူး၊ စာသင်တန်း တစ်ပတ်လုံးမှာ သမိုင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်တောင် ကြည့်မှ ကြည့်ရဲ့ လား မသိဘူး၊ စာအုပ်ကို ကောက်မှ ကိုင်ရဲ့ လား၊ မှန်မှန် ပြောစမ်း"

"နှစ်ခါလောက်တော့ ဟိုလှန် ဒီလှန် လှန်ဖူးပါတယ် ဆရာ"

ကျွန်တော်ကလဲ အလိုက်အထိုက် ပြောရတာပေါ့။ ဆရာက သူ့သမိုင်း ဘာသာရပ် ဆိုရင် အရမ်း တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒီတော့ သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် အလိုက်အထိုက်တော့ ပြောရတော့တာပေါ့လေ။

"ဘာ လှန်ကြည့်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ တော်တော် ဟုတ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ သွား ဟောဟို ဗီရိုပေါ်က ဖိုင်တွဲပုံပေါ်မှာ မေးခွန်းစာရွက် ရှိတယ်၊ သွား ယူချည်စမ်း"

ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ ချောင်ပိတ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ထသွားပြီး ဗီရိုပေါ်က မေးခွန်းစာရွက်ကို ယူပေးရတာပေါ့။ ယူပေးပြီး အုတ်ခုံကြီးလို မာကျောနေတဲ့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်တယ်။ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လာမိတာ မှားပြီလေ။ မှတ်ကရော၊ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ ကောင် ဘယ်နှယ်ရှိစ။

ဆရာဟာ ကျွန်တော့် အဖြေစာရွက်ကို တီကောင် ကိုင်သလို မရဲတရဲ ကိုင်လိုက်တယ်။

"အီဂျစ်လူမျိုးတွေ အကြောင်းကို နိုဝင်ဘာ ၄ ရက်နေ့က စပြီး ဒီဇင်ဘာ ၂ ရက်နေ့ အထိ တို့ သင်ခဲ့တယ်။ အရေးကြီးလို့ ဒီလောက် အသေးစိတ် သင်ခဲ့တာကွ၊ ခုတော့ မင်းက မဖြေမနေရ အမှတ်ပြည့် ပေးမယ့်အပိုင်းမှာ သွားမဖြေဘူး၊ အပိုအက်ဆေး အနေနှင့်သွားတယ်။ မင်း ရေးထားတာကိုလဲ နားထောင်၊ ဖတ်ပြရဦးမလား"

"နေပါစေ ဆရာ၊ ရပါတယ်"

ဒါပေမဲ့ မရဘူး ခင်ဗျ။ ဆရာက ဖတ်ပြတယ်။ ဆရာသမားများ ဟာ ဒီလိုပဲ၊ သူတို့ လုပ်ချင်ပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ သွားတားလို့ မရဘူး။ လုပ်ကို လုပ်ရမှ ။

ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ကျွန်တော်လဲ ထိုင်ပြီး သူ ဖတ်ပြတာ နားထောင် နေရတာပေါ့။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သက်သက် အချဉ်ဖောက်နေတာလေ။

"အီဂျစ် လူမျိုးများ သည် အာဖရိက မြောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် ရှေးဟောင်း ကော့ကေးဆပ် မျိုးနွယ်စု တစ်စု ဖြစ်ပါသည် ၊ အာဖရိက တိုက်သည် ကမ္ဘာ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် အကြီးဆုံး ပထဝီတိုက်ကြီး တစ်တိုက် ဖြစ်ပါသည် "

ကျွန်တော် ရေးချင်ရာ ရေးထားတာကို ကျွန်တော်က ထိုင်ပြီး နားထောင်နေရတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သိက္ခာချနေတာလေ။

"အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းများကြောင့် အီဂျစ် လူမျိုးများ သည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပါသည် ၊ အီဂျစ် လူမျိုးသ

ည် အလောင်းများကို ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည် အထိ ပုပ်သိုးခြင်း မရှိအောင် မည်သို့မည်ပုံ စီမံထားသည် ကို ခေတ်သစ်သိပ္ပံပညာ စူးစမ်းလျက် ရှိပါသည်။ ။ ထိုပဟေဠိသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် သိပ္ပံပညာကို စိန်ခေါ်လျက် ရှိပါသည်။ "

ဆရာက စာဖတ်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် အဖြေစာရွက်တွေကို အောက်ချ ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို မုန်းသလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ "မင်းရဲ့ မဟာ စာစီစာကုံးကြီးက ဒီတင် ဆုံးသွားတယ်ကွ" လို့ ခပ်လှောင်လှောင် ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့ အောက်ဆုံးမှာ ငါ့ကို လိပ်တပ်ပြီး စာတစ်စောင် ပါးလိုက်သေးတယ်ကွ" လို့ လဲ လှောင်လိုက်သေးတယ်။ လူကြီးတွေ လှောင်တာ ပြောင်တာ မြင်ရင် ကျွန်တော် တကယ် ခံပြင်းတယ်။ အဘိုးကြီးက တကယ် ကျီကြတယ်။ ဒီလောက် အရွယ် အဘိုးကြီးတွေ ဒီလောက် ကျီကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှ မထင်မိဘူး။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်"

သူက ရှေ့လျှောက် ဖတ်ပြနေမှာ စိုးလို့ ကိစ္စ ပြတ်အောင် မြန်မြန် ပြောလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပ်ဘူး ခင်ဗျာရေ။ ဗျောက်အိုးဖောက်သလို တော်တော် ပူညံချင်တဲ့ အဘိုးကြီး။

သူက အသံထွက်ပြီး ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြတယ်။

"ဆရာ ခင်ဗျား၊ အီဂျစ် လူမျိုးများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသမျှ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ၏ ပို့ချချက်များ သည် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ရှေးဟောင်း အီဂျစ် လူမျိုးတို့ အကြောင်းမှာ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည် ဟု မထင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်စာမှ အပ ကျန်ဘာသာ အားလုံးကို ကျရှုံးအောင် ဖြေခဲ့သည် အတွက် ကျွန်တော့်

ကို ဆရာ စာမေးပွဲ ချလျှင် ချနိုင်ပါသည်။ ဆရာ၏ တပည့် ဟိုလဒ် ကောဖီး။"

ဆရာဟာ ကျွန်တော့်အဖြေ စာရွက်တွေကို ချပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် အဖြေလွှာကို ဖတ်ပြတဲ့ အတွက် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှ မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်တော်သာ ဆရာဆိုရင် ဖတ်ပြမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး ရှေ့မှာ ကြောင် တောင်ထား နားထောင်ခိုင်း ဖတ်ပြပြီး လှောင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲချရင်လဲ သူ ကျေကျေနပ်နပ် ချပါစေ ဆိုပြီး စေတနာ နှင့် ရေးလိုက်တာ။

"စာမေးပွဲ ချတဲ့ အတွက် ငါ့မှာ အပြစ်ရှိသလား ငါ့တပည့်"

"မရှိပါဘူး ဆရာ၊ မှန်ပါတယ်"

စိတ်ထဲမှာ တော့ ကျွန်တော့်ကို တပည့်လို့ တောင် မခေါ်စေချင်တော့ဘူး ဗျာ။

ကျွန်တော့် အဖြေလွှာကို ဖတ်ပြီး သူ ခုတင်ပေါ်ကို လှမ်းပစ်တင်လိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ လဲ စာရွက်တွေက ခုတင်ပေါ် ရောက်မလာဘူး။ ကြမ်းပြင် ပေါ်ကို ကျသွားတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကပဲ ကောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ "အတ္တလန္တိတ်လစဉ်" မဂ္ဂဇင်းပေါ်ကို တင်လိုက်ရတယ်။ နှစ်မိနစ် တစ်ခါ လောက် ဒီလို လုပ်ပေးနေရတာကို ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လာပြီဗျာ။

"မင်းသာ ငါ့နေရာရောက်ရင် ဘာလုပ်မလဲ တပည့်၊ ဆရာ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း"

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို စာမေးပွဲချရတဲ့ အတွက် စိတ်ကော

င်း ပုံတော့ မရဘူး။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဟာ မလိမ်မိုး မလိမ္မာမို့ အတွေးနုံ့ချာတဲ့ အကြောင်း ဘာညာစသဖြင့် ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့နေရာ ရောက်လို့ ရှိရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဆရာဆိုတာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်ရမှာ ဖြစ် တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကို လူတွေက နားမလည်နိုင်ကြောင်း စသဖြင့် လျှောက်ဖြန်းတာပေါ့ဗျာ။

တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလို သူနှင့် စ ကားပြောနေလို့ သာ ပြောရတယ်။ စိတ်ကတော့ တခြားကို ရောက်နေ တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် နယူးဂျော့မှာ နေခဲ့တုန်းက မကြာခဏ ရောက် ဖူးလို့ မြို့လယ် ပန်းခြံကြီးကို သွားသတိရနေတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ခုတစ် ခေါက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပန်းခြံကြီးထဲက ရေကန်ကလေးမှာ ရေတွေ ခဲနေရော့မယ်။ ကန်ထဲမှာ ရေခဲရင် ဘဲက လေးတွေ ဘယ်ကို သွားနေကြပါလိမ့်။ တစ်ယောက်ယောက်က ထရပ် ကားကြီးနှင့် ပေါက် လာပြီး ဘဲကလေးတွေကို တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ ဘယ်တို့ ကို သွားပို့ကြလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လဲ တခြားကို ပျံသွားကြမှာ ပဲလို့ အတွေးရောက်နေမိတယ်။

တော်တော်တော့ ဆန်းတယ်နော်။ ဆရာနှင့် စကားပြောရင်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပဲ ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ဘဲကလေးတွေဆီကို ရောက်နေ တယ်။ ရယ်စရာလဲ အကောင်းသား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဆရာ တစ် ယောက်နှင့် စကား ပြောရတာ ဆိုတော့ သိပ်စဉ်းစား မနေရဘဲ ပါးစပ် ထဲ တွေ့ရာ ပြော လိုက်လို့ ရတယ်။ မှားသွားလဲ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး လေ။ ဆရာကလဲ သူ မေးချင်တာတွေကို တရစပ် မေးနေတုန်းပဲ။

"မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာတော့ ငါ သိချင်တယ်ကွာ"

လို့ ဆရာက မေးတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းက ထုတ်ပစ်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာလား ဆရာ
"

သူ့ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းကြီး ပေါ်နေတော့ သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲပြီး ဖုံး
ပေးချင်လိုက်တာလေ။ အဘိုးကြီးများ ရင်ဘတ်က နံရိုး ကျိုးတိုးကျဲတဲ
နှင့် ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့ ကြည့်လို့ မကောင်းလှဘူး
ပေါ့ဗျာ။

"ငါအထင်တော့ ဟူတန်ကျောင်းနှင့် အက္ကတန်ကျောင်းတုန်းကလဲ မ
င်း ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့မှာ ပဲ၊ နေခဲ့မှာ ပဲလို့ ထင်တယ်"

"အက္ကတန်တုန်းကတော့ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် စာ
မေးပွဲကျလို့ ကျောင်းထုတ်ခံရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
က မနေချင်လို့ ထွက်ခဲ့တာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာခဲ့တာလဲ"

"ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ ဆရာ၊ ဇာတ်လမ်းက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်"

ဒီအကြောင်းတွေ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောမပြချင်ဘူး။ ပြောရင်
လဲ သူ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်တော့ သူ့ကိစ္စလဲ မဟုတ်
ဘူး ။ ကျွန်တော် အက္ကတန်ကျောင်းက ထွက်လာတဲ့ အဓိက အကြောင်း
ရင်းက အဲဒီကျောင်းက ပကာသနတွေ များ လွန်းလို့ ထွက်လာခဲ့တာ။
တခြား ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး ။ ဥပမာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဆိုရင်
သိပ်ဟိတ်ဟန် များ တယ်။ သိပ် အပေါ်ယံ ကျတယ်။ ခု ပင်ဆေ ကျောင်း
အုပ်ကြီး ဟိတ်ဟန်များ တယ် ဆိုတာက ဘာမှ မဟုတ်သေးဘူး။ အက္က
တန် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် စာလိုက်ရင် ကလေး ကစားစရာလောက်ပဲ ရှိ

မယ်။ ဥပမာ တနင်္ဂနွေနေ့တွေမှာ ဆိုရင် မိဘတွေက သူတို့ သားသမီး တွေကို ကျောင်းဆောင်မှာ လာတွေ့ကြ တယ်။ ဆရာကြီးကလာတဲ့ မိဘ တိုင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ မျက်နှာကို ပြုံးချိုနေတာပဲ။ ဥပမာ ကျောင်းသားမိဘက ငွေကြေး တတ်နိုင်တဲ့ အထဲက၊ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝထဲ က ဆိုရင် အရေးတယူ သိပ်လုပ်တာပဲ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နွမ်းနွမ်းပါးပါးထဲ က ဆိုရင် ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်ပဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒါတွေ မြင်ရင် ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံပြင်းတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် အတ္တတန်က ထွက်လာရတာ။ တခြား ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး ။

ဆရာက နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေ မေးနေတယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော်လဲ နားလျှံနေပြီ။ အတ္တတန် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အကြောင်းကို အတွေးဝင်နေမိတယ်။

"ခင်ဗျာ"

"ကျောင်းက ထွက်ရတာ မင်း မရှက်ဘူးလား"

"ရှက်တော့ ရှက်တာပေါ့ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့လဲ မရှက်လှပါဘူး ။ နောင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ဆရာ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျောင်းက ထွက်ရလို့ လဲ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မထိခိုက်ပါဘူး၊ ခုကျောင်းမှာ မနေရတော့ဘူး ဆိုရင် အိမ်ကို ပြန်ရုံပေါ့၊ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓ ဟူးနေ့မှာ အိမ်ပြန်မလို့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် လူမမည်ပဲ ရှိသေးတာ"

"မင်း နောင်ရေး အတွက် မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား"

"စိုးရိမ်တော့ စိုးရိမ်မိတာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီး စိုးရိမ် ကြောင့်ကြတော့လဲ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ"

"အေး ခု မစိုးရိမ်သေးပေမယ့် နောက်ကျတော့ မင်း စိုးရိမ်တတ်လာ"

လိမ့်မယ် တပည့်၊ အဲဒီတော့ နောက်ကျသွားပြီ"

ကျွန်တော်က သူ ပြောတဲ့ စကားတွေကို နားသာ ထောင်နေရတယ်။ နားထဲလဲ မဝင်ဘူး။

"ငါ့တပည့် လိမ္မာမှ ပေါ့ကွာ၊ ငါ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီချင်ပါတယ်"

ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကူညီချင်တယ်။ သူ့စေတနာကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ ဘယ်မှာ ကူညီနိုင် ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဟာ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနှင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို ခြားနားနေတာကိုး။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာ့စေတနာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ လေးလဲ လေးစားပါတယ်"

အိပ်ရာပေါ်က ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ် လောက်တောင် မထိုင်ချင်တော့ဘူး ကိုယ့်လူရေ။ နောက် ဆယ်မိနစ် လောက် ဆက်ထိုင်ရရင် သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

"ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဆရာ၊ အားကစားရုံထဲမှာ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစရာ ရှိသေးတယ်"

ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းတဲ့ အမူအရာနှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီနားမှာ ထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကျွန် တော့်မှာ သိမ်းစရာ ဆည်းစရာတွေ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပစ္စည်း တစ်ခုကို ခုတင်ပေါ် တင်တိုင်း အောက်ကျလို့ ကောက်ပေးနေတာမျိုးကိုလဲ မလုပ်ချင်ဘူး။ ရေချိုးဝတ်ရုံကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် နေတာ

ကိုလဲ မကြည့်ချင်ဘူး။ သူ့ အခန်းထဲက ဗစ်ပရတ်ဆီနဲ့ကိုလဲ မခံချင် တော့ဘူး။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဒီလောက်လဲ စိတ် မပူပါနှင့်၊ အချိန်တန်တော့ အထိုက်အလျောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာ ပါ၊ ဒီပြင်လူတွေလဲ ဒီလိုပဲ အခက်အခဲတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အချိန်တန် တော့လဲ အထိုက် အလျောက် ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ"

"ဒါတော့ ငါလဲ မသိဘူး"

ဒီလို ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ပြောတာမျိုး ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ဒီလောက် မပူပါနှင့်"

"မသွားခင် ချောကလက် ပူပူကလေး တစ်ခွက်လောက် သောက်သွားပါဦးလား၊ မင်း ဆရာကတော်က..."

"တော်ပြီ ဆရာ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ အားကစားရုံမှာ ကျွန်တော် အားကစားပစ္စည်းတွေ သိမ်းစရာ ရှိသေးလို့ ပါ"

ပြီးတော့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်တယ်၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမ ဩဝါဒတွေပေးတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါ။

"ဆရာ့ ကျန်းမာရေးလဲ ဂရုစိုက်ပါ ဆရာ"

"အေး၊ အေး၊ ကဲ သွားပေတော့ တပည့်"

ဆရာ့ အခန်းတံခါးကို ကျောပေး ပိတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ဆရာကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မသဲကွဲလိုက်ဘူး။ "ငါ့တပည့် ကံကောင်းပါစေကွာ" လို့ ပြော လိုက်တယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူများ အတွက် ဒီလို ဘယ်တော့မှ ပြောလေ့ မရှိဘူး။ "ကံကောင်းပါစေ" လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး။ ကိုယ် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ ဖြစ်နေချိန်မှာ ဒီစကားဟာ တော်တော် နားခါး ဖို့ ကောင်းတဲ့ စကား။

*****